

Jærnbanepersonalets Side skulde rettes en Anmodning til dem om at forsvinde og at de, hvis de saa ikke vilde forsvinde, kaldt ind under Straffeparagrafferne. Med Hensyn til § 3 synes jeg ligesom det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Johannsen) og flere af de foregaaende Talere, at det er uheldigt og Uret mod dem, der have Led ved private Overtørstler, at de skulle være ansvarlige for, at Leddene til enhver Tid ere luffede. Naar vedkommende var ene derom, kunde det endda gaa, men hvor der er flere Brugere, og Brugeren da skal være pligtig at holde Leddet aflaaet, gaar det ikke an. Det er noget nyt, der her er kommet ind i Lovforslaget, da det ved Dom er afgjort, at det ikke nu kan paalægges Brugeren. Jeg kan være enig med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Johannsen) i, at det er for haardt, men Maaden, hvorpaa han vilde afhjælpe Byrden, tiltredsstiller ikke mig. Han vilde nemlig, at de skulde have en forhøjet Erstatning derfor; men jeg tror ikke, at de kunne faa en saa høj Erstatning, at den bliver tilstrækkelig i Forhold til den Byrde, at de stadig skulle holde Vagt og passe paa, at Leddene ere luffede, saaledes at ingen kan komme og bryde dem op. Jeg mener, at Paragraffen bør hæves. For Resten kan jeg slutte mig til, hvad de øvrige Talere have sagt, men jeg maa dog bemærke med Hensyn til § 12, at jeg synes den er noget mærkelig affattet, hvad ingen af de foregaaende Talere have omtalt. Jeg for mit Vedkommende sad længe og studerede paa, hvorledes den Paragraf skulde forstås, og jeg har henvendt mig til adskillige, som ikke ere Sinket i den Retning, men det var lige saa umuligt for dem at forstå den; der skal et grundigt Studium dertil. Der staar nemlig: „Enhver, der gør sig skyldig i Overtroedelser af de i de foregaaende Paragraffer omhandlede Forbud eller Forrifter af Statsbanebestyrelsen — disse sidste, for saa vidt de ere behørig kundgjorte paa Statsbanernes Territorium, Stationer, Færger, Skibe eller i Togene eller i Embeds Medfør træffes af Statsbandedriftens ved Uniform eller andet Tegn kendelige Personale — straffes o. s. v.“. Jeg synes, at det ikke er heldigt, at en saadan Sætning kommer ud blandt Publikum, da det ikke vil kunne forstås. Vi komme til at lave Paragraffen om, for at Folk, der ere paa Rejser, kunne vide, hvad de virkelig have at rette sig efter. Jeg synes ogsaa, at Bøden her er alt for høj. Den har hidtil kun været indtil 32 Kr., men efter dette kan den gaa op til 200 Kr. Jeg synes nok, at den kunde sættes, om

ikke til 32 Kr., saa dog til indtil 50 Kr. Det er i det hele uheldigt, at de mindre Forseelser skulle straffes med saa høje Bøder, og hvad de større Forseelser angaar, saa komme i alt Fald flere af dem ind under Straffeloven. Det siges ogsaa i Lovforslaget, at Bøderne skulle tilfalde de for Statsbandedriftens Personale oprettede Sygekasjer. Dette er fuldstændig forfejlet. Følgen deraf vil let blive, at de ved enhver Lejlighed, om der begaas en nok saa lille Forseelse, f. Eks. hvis en 3dje Klasse's Passager kommer ind paa 2den Klasse, i alt Fald ville være fristede til at gribe ind for at faa en Bøde til deres Kasser. — Jeg synes, som sagt, at Lovforslaget i det hele er noget ensidigt; det er blot til Gavn for Jærnbanen og dets Personale, men Publikum gaar det ud over. Der er ikke noget i Lovforslaget, der sikrer Publikum eller de rejsende, og det kunde der nok være Grund til. Jeg skal f. Eks. nævne, at Statsbanen har anskaffet gennemgaaende Vogne for dem, der rejse mellem Jylland og Sjælland. Da jeg nu forleden rejste fra Thisted til Kjøbenhavn, var jeg i en af disse gennemgaaende Vogne, som jeg altid har troet kun vare bestemte for gennemgaaende rejsende, thi jeg synes, at Foranstaltningen vilde være meningsløs, naar der f. Eks. kunde tages Folk med, der ville rejse fra Aarhus til Skanderborg. Vi vare blot to gennemgaaende rejsende fra Struer, men da vi kom til Aarhus, kom der en Herre og en Dame ind i den Kupe, hvor vi vare. Jeg troede først, at de mulig skulde til Sjælland, og at der altsaa ikke var noget at sige dertil; men jeg blev senere klar over, at de kun skulde rejse til Skanderborg. Jeg spurgte da, om de ikke vare gaaede fejl, da denne var en gennemgaaende Vogn. „Nej, det gjorde ikke noget“, sagde Herren. Saa kom Konduktøren for at se vore Billetter. Han saa da, at mit Kort var et Nigsdagskort, og at det altsaa var en Nigsdagsmand, han havde for sig. Jeg siger saa til Konduktøren, at det er ubehageligt for de gennemgaaende rejsende, naar der kommer Passagerer med, som skulle ud i Skanderborg. Det tog vedkommende Herre meget fortrydelig op. Han rejste sig, slog sig for Brystet og sagde: „Jeg er Embedsmand; har jeg ikke Lov til at være her?“ Jeg svarede, at jeg ikke henvendte mig til ham, men til Konduktøren, men at jeg for øvrigt mente, at han ikke var berettiget til at være her, selv om han var Embedsmand. Saa fik jeg til Svar, at disse Nigsdagsmænd ere saa fordringsfulde; han var Embedsmand — jeg skal oplyse, at han var Amtsforvalter i Skanderborg — og saa havde han Lov til at være her.